

מ"ת 4550/03/22 - מדינת ישראל נגד מחמד אבו נגמה, יוסף אבו נגמה, מוסטפא אבו נגמה, עבדאלכרים אבו נגמה

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 4550-03-22 מדינת ישראל נ' אבו נגמה (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 93584\2022

בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקשת מדינת ישראל
ע"י עו"ד קרן בן גל מתביעות מחוז ש"י

נגד
המשיבים
מחמד אבו נגמה
יוסף אבו נגמה
מוסטפא אבו נגמה
עבדאלכרים אבו נגמה

כולם על ידי ב"כ עו"ד אלי כץ

החלטה

הבקשה וכתב האישום המתוקן:

1. לפני בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים.
2. בקשה זו הוגשה ביום 2.3.22 יחד עם כתב אישום מתוקן. כתב האישום המתוקן מוסיף את האישום השני המקורי ומייחס למשיבים 2-4 עבירות של חבלה חמורה ותקיפה בנסיבות מחמירות. למשיב 4 מיוחסת גם עבירה של איומים (להלן: "כתב האישום המתוקן").
3. לבקשה למעצר זו קדמה בקשה למעצר עד לתום ההליכים קודמת (להלן: "הבקשה המקורית") בעניינם של משיבים 1-3. הבקשה המקורית, יחד עם כתב האישום המקורי בו יוחסו למשיבים 1-4 העבירות נושא האישום הראשון, הוגשה ביום 23.2.22. לשם שלמות התמונה יוער, כי דיון בראיות ובעילת המעצר בבקשה המקורית ובכתב האישום המקורי, התקיים זה מכבר ביום 28.2.22. במועד זה, קבעתי קיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיבים 1-3 באישום הראשון והם הופנו לקבלת תסקיר מעצר. המשך דיון בעניינם קבוע ליום 3.4.22. עניינו של משיב 4 לא נכלל בבקשת המעצר המקורית. בעניין זה, הובהר על ידי המבקשת כי עבירת האיומים המיוחסת לו באישום הראשון, לא צדיקה מעצרו או קביעת תנאים מגבילים לגביו.

4. ביני לביני, הגישה המבקשת בקשה זו למעצרים של המשיבים ועותרת להורות על מעצרים של כלל המשיבים ללא המתנה לתסקיר וזאת לנוכח תיקון כתב האישום על ידי הוספת האישום השני.

טענות הצדדים:

5. לטענתה של המבקשת, האירוע המיוחס למשיבים באישום השני הינו חמור ומעצים את המסוכנות הנשקפת מהמשיבים. המבקשת הפנתה לראיות. נציגת המבקשת טענה כי מדובר בתיק סגור שנפתח מדש לנוכח אירוע האלימות נושא האישום הראשון. תיק החקירה נושא האישום השני נפתח בעקבות תלונת המתלונן שמדובר באירוע אלימות חוזר ולאחר שבוצעו בתיק השלמות חקירה. עוד נטען על ידי ב"כ המבקשת כי ניתן פטור מידוע ושימוע ביחס למיוחס באישום השני.

6. מנגד, ב"כ המשיבים העלה מספר טענות: ראשית, נטען כי זכויות המשיבים 2-4 נפגעו מאחר שלא התאפשר למשיבים לקיים שימוע בהתאם למצוות המחוקק בייחס למיוחס להם באישום השני. לטענת ב"כ המשיבים, לו היה מתקיים הליך של שימוע היה עולה בידו לשכנע את המבקשת שלא להגיש כתב אישום נגד המשיבים. שנית, ב"כ המשיבים טען כי דווקא האירוע המתואר באישום השני מחליש את הראיות בייחס לאישום הראשון, שכן לפי טענת המבקשת, השבר באף נגרם למתלונן כבר באירוע הקודם, נושא האישום השני, ותיק החקירה נסגר אז מחוסר ראיות. מכאן, שלטעמו קיימת חולשה ראייתית אף בייחס כעת. משמע שלא ניתן היה לייחס את השבר באף לתקיפה החדשה, נושא האישום השני. שלישית, טען ב"כ המשיבים, כי בייחס למשיבים 2-3 לא היתה כל סיבה להגיש בקשה למעצר, שכן הם ממילא עצורים עד להחלטה אחרת נוכח המיוחס להם באישום הראשון והבקשה המקורית. אשר למשיב 4 נטען כי הוא הופלה בייחס לחשודים אחרים שנחקרו בייחס לאישום השני ולא הוגשו נגדם כתב אישום ובקשה למעצר עד תום. עוד נטען כי אין הצדקה ואין עילת מעצר כנגד המשיב 4, לנוכח חלוף הזמן ממועד המעשים המתוארים באישום השני. כן נטען על ידי ב"כ המשיבים, כי לא ברור אלו ראיות קושרות את המשיבים למיוחס להם באישום השני. לפיכך, עתר ב"כ המשיבים לדחות את בקשת המבקשת מכל וכל ואף להשית על המבקשת הוצאות.

הראיות לכאורה בייחס לאישום השני

7. עיינתי בראיות הרלבנטיות לאישום השני. לצורך השלב הדיוני הנוכחי, אני סבור שקיימות ראיות לכאורה ברף הנדרש. הראיה המרכזית היא הודעות שמסר המתלונן - ראו הודעות מיום 8.1.21, 12.1.21 ומיום 27.1.21. מדובר בהודעות קוהרנטיות ומפורטות יחסית. המתלונן מסר גרסה ברורה ביחס לאירוע. מהודעותיו עולה מניע ברור לתקיפתו. גרסת המתלונן נתמכת ומתחזקת לנוכח סרטון המתעד את האירוע, תמונות חבלה ומסמכים רפואיים שצירף כבר עם הגשת התלונה. יש לציין כי למתלונן היכרות מוקדמת עם המשיבים.

8. עיון בגרסאות שמסרו המשיבים בחקירותיהם מלמד שמדובר בתשובות לקוניות. המשיבים הכחישו, אך לא מסרו כל הסבר מניח את הדעת לעצם המצאות כלי רכב הדומים לכלי רכבם בזירות האירוע. התשובות שסיפקו לראיות שהוטחו בפניהם היו לקוניות ואף לא התיישרו עם הראיות שהוצגו. באשר למשיב 2, אפנה לחקירתו מיום 22.1.21 שורות 38-39 ו-84-100. המשיב 2 אף הכחיש כי הוא מכיר את המתלונן על אף שלא יכול להיות חולק כי המתלונן

עבד בעסק המשפחתי תקופה לא מבוטלת. ראו גם גרסת המשיב 3 מיום 13.1.21 בעיקר שורות 53-63. באשר למשיב 4 אפנה לחקירתו מיום 13.1.21 שורות 157-194, בשורות אלה המשיב 4 מאשר קיומו של סכסוך עסקי, אך כאשר נשאל בייחס לתקיפתו את המתלונן משיב "לא היה". כך גם כאשר בייחס לסרטון המתעד את כלי הרכב בזירת האירוע, מוסר המשיב "כל דבר יכול להיות" (שורות 175-176).

9. נוכח האמור, מסקנתי היא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לעבירות המיוחסות למשיבים 2-4 באישום השני.

10. אשר לטענת ב"כ המשיבים, כי יש בטענות המתלונן לשבר באף בתלונתו נושא האישום השני, המוקדם יותר, כדי להוביל לחולשה ראייתית בייחס לאישום הראשון, אני סבור שדין הטענה להידחות. ראשית, החבלות המתוארות באישום הראשון שונות מן החבלות המתוארות באישום השני, שכן באישום הראשון מתוארות אף חבלות נוספות בחלקי גופו השונים של המתלונן, למשל פציעה בראש. שנית, אף אם באירוע נושא האישום השני נגרם למתלונן שבר באף, אין זה אומר שנגיחה בפניו, לא תוביל לפגיעה ולשבר נוסף של האף, שוב. אשר לטענה כי תיק החקירה נושא השני נסגר מחוסר ראיות; עיון בתיק החקירה נושא האישום השני מלמד כי ככל הנראה ההחלטה על סגירת התיק, כפי שנטען על ידי ב"כ המבקשת, התקבלה בעקבות חשש מחוסר שיתוף פעולה של המתלונן לאחר שזה הודיע שהסכסוך הכספי הסתיים וכי נערכה סולחה (ראו מזכר שסומן כ"ג). עיון במזכר אף מלמד כי המתלונן מסר שאינו מעוניין בהמשך הטיפול בתלונה. לפיכך, לא מצאתי בטענות אלה ממש.

11. כפי שצוין לעיל, ב"כ המשיבים טען כי האישום השני הוגש בחלוף למעלה משנה ממועד ביצוע העבירות הנטענות, מבלי שהתאפשר למשיבים לממש זכותם להליך של שימוע. בהקשר זה, מבלי לקבוע מסמרות בעניין זה, אני סבור שיש ממש בטענת ב"כ המשיבים, אך בסייגים שיפורטו עוד בהמשך. המשיבים לא היו עצורים בגין תיק חקירה זה. המבקשת מסיבות השמורות עימה, ומבלי שניתן הסבר מניח את הדעת, לא צירפה את תיק החקירה נושא האישום השני לחקירת האירוע נושא האישום הראשון, דבר שבנסיבות העניין ניתן היה לקבל. בעניין זה, יש לציין כי בתיק החקירה נושא האישום השני, לא בוצעו פעולות חקירה משמעותיות, כפי שנטען. הסרטונים הובאו על ידי המתלונן, כבר עם הגשת התלונה (הודעות המתלונן ומזכר שסומן י"ט). תמונות החבלה אף הן צורפו עם הגשת התלונה בתיק (סומנו ב-D בחומר החקירה). גם אם היה צורך בביצוע פעולות החקירה שסומנו כ"ח - ל"ג, אין מדובר בפעולות חקירה הדורשות זמן כה רב. על כן, התמיהה בנוגע להגשת הבקשה המתוקנת למעצר וכתב המתוקן כעת, נותרה בעינה.

12. על רקע ההתנהלות האמורה, התלבטתי והתחבטתי במשקל שיש להעניק לעובדה שהאישום השני הוגש ללא קיום שימוע. בסופה של התלבטות, לעת הזו, הגעתי לכלל מסקנה שאין באישום השני כדי לשנות מהחלטתי בבקשה המקורית והצורך בקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינם של משיבים 2-3.

13. באשר למשיב 4, המבקשת, על אף שהראיות נושא האישום השני היו ידועות לה במועד הגשת הבקשה המקורית ואף במועד תלונתו החדשה של המתלונן נושא האישום הראשון, לא מצאה לבקש את מעצרו. בנסיבות האמורות, לא ראיתי מקום להיעתר לבקשתה למעצר כעת. לכך יש להוסיף, שלא בנקל יורה על מעצרו של אדם משוחרר [ראו למשל: בש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.2009), פסקה 28; בש"פ

3118/21 **מדינת ישראל נ' ישראל טבג'ה** (פורסם בנבו, ביום 12.5.2021). עוד יש להוסיף בעניינו של משיב 4, כי האירוע נושא האישום השני הינו לפני למעלה משנה. כידוע, יש בחלוף הזמן להקשות, ולו רק במידה מסוימת, את עוצמת עילת המעצר.

14. אשר לפגיעה בזכות להליך של ידוע ושימוע: כפי שצינתי לעיל, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין זה, אני סבור שיש ממש בטענות ב"כ המשיבים. כפי שהובהר בפסיקה, השימוע הפלילי "**נועד לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת קודם שתחליט אם יש מקום להעמידו לדין... כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, יש לקיים את השימוע מראש. זהו הכלל, וככל שאין טעמים לסתור, מן הראוי להקפיד עליו** (ראו דברי השופט (כתוארו אז) א' ריבלין בבג"ץ 1400/06 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה**, [פורסם בנבו] פסקה 15 (6.3.2006); ראו גם דפנה ברק-ארז "זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי לעילות" **ספר אור** 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועוד שחם עורכים, 2013) (מתוך פסקה 9 לפסק-דין של כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1053/13 **היכל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.6.2013) (להלן: "**פרשת היכל**")).

15. עם זאת, מקומה של טענה זו איננו בהליך המעצר אלא בתיק העיקרי. יש להניח שטענה זו תלובן ותבורר במקומה הטבעי, בהליך העיקרי, במסגרת העילות הקבועות בסעיף 149 לחסד"פ. שם, יידרש בית המשפט לברר את טיב ההנמקה לפטור מידוע לו טוענת המבקשת.

באשר להליך המעצר, יש לציין שאף אם נפל פגם בהתנהלות המבקשת, אין מדובר בפגם המביא לבטלות מעיקרא, אלא עניין לנו אך ורק בשיקול אחד מתוך מכלול השיקולים שיש לקחת בחשבון במסגרת החלטה סופית אם לעצור את המשיבים עד לתום ההליכים אם לאו, כך למשל נקבע בבש"פ 127/10 **יורם פיניאן נגד מ"י: "הפסיקה חזרה והדגישה כי בכל הקשור לחירותו של חשוד או נאשם יש לדקדק בהוראות החוק קלה כבחמורה. עם זאת, החזקה שלא כדין של עצור או נאשם, היא אך נתון אחד במכלול השיקולים שעל בית המשפט לבחון בבואו להכריע בבקשה מחודשת להארכת מעצר** (ראו, לדוגמה, החלטתה של הנשיאה ביניש בבש"פ 9997/07 **גיורגזדה נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו], 10.12.07)).

זאת ועוד; אף אם ימצא כי הפטור מידוע והשימוע שניתן בתיק זה לא היה מוצדק, הרי שאין משמעות הדבר כי כתב האישום יבוטל, שהרי הביקורת המנהלית העוסקת בסוגיה זו, עניינה, ככלל, בטלות יחסית. לפיכך, יתכן שניתן לרפא את הפגם בקיום שימוע בדיעבד. בפרשת **היכל**, שבו נערך שימוע מאוחר, לאחר הגשת כתב האישום, לא מצא בית המשפט העליון לנכון להורות על ביטול הרשעתו של המערער בגין אי-קיום שימוע טרם הגשת כתב האישום. בית המשפט נימק זאת כדלהלן:

" 9. ...סעיף 60א נחקק כדי לאזן בין הצורך לשמור על עקרון השוויון מחד גיסא, לבין האינטרס הציבורי בהגנה על יעילות עבודת רשויות התביעה מאידך גיסא...

10. על רקע זה יש לבחון את נפקות הפגם בענייננו. החלטת התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מינהלית. בהחלטה זו נפל פגם שכן

שימוע לא נערך קודם להגשת כתב אישום. אולם כלל ידוע הוא כי יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. פגם משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מטבע הדברים, החלת דוקטרינת הבטלות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפעולת הרשות נעשית תמיד על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה...

11. נפנה אפוא לבחינת המקרה שלפנינו ונבחן האם זכויותיו של המערער קופחו באופן שמצדיק בטלותה של ההחלטה להגיש נגדו כתב אישום. כאמור, אין חולק כי לא נערך למערער שימוע לפני שהוגש כתב האישום, אלא רק לאחר מכן, ובעקבות החלטת בית המשפט המחוזי מיום 12.11.2009. המערער טוען כי לו היה נערך שימוע קודם להגשת כתב האישום, טענותיו בנוגע למחדלי החקירה היו מובילות לאי-הגשת כתב אישום או להשלמות חקירה. מהתשתית שלפני עולה כי גם אם היינו "חוזרים במנהרת הזמן" לנקודה שבה טרם החל ההליך הפלילי שהתנהל, אין יסוד לקבוע כי אילו היה נערך שימוע מראש התוצאה הייתה אי-הגשת כתב אישום. בנסיבות אלה, ונוכח תכלית השימוע שעליה עמדתי לעיל, אין לומר כי מדובר בפגם המצדיק ביטול כתב האישום. הדברים מקבלים משנה תוקף בהינתן שאין חולק כי המערער פצע את המתלונן וגרם לו חבלה חמורה, ולאחר שבית המשפט המחוזי קבע שביצע את העבירה, וכפי שיפורט להלן, לא ראינו להתערב במסקנתו" (מתוך פסקאות 9-11 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן).

בהקשר זה ראוי להוסיף ולהפנות גם להנחיית פרקליט המדינה. שם נקבע, בין היתר כך: "יתכנו מקרים חריגים שבהם תמצא הצדקה לקיים שימוע אף לאחר הגשת כתב אישום. כך לדוגמה, כאשר לא קוים שימוע בשל תקלה או כאשר מדובר בנאשם שהיה עצור בעת הגשת כתב האישום, אך נמצא טעם של ממש לקיים שימוע מאוחר..." (ראו סעיף 58 להנחיית פרקליט מדינה מספר 21.14).

סיכום ומסקנות:

16. לנוכח כל האמור לעיל, עתירת המבקשת להורות על מעצרו של המשיבים אך בשל הגשת כתב האישום המתוקן, נדחתה. עם זאת, באשר למשיבים 2-3, יינתן משקל מסוים בהחלטה הסופית ולאחר קבלת התסקיר, גם למיוחס באישום השני, וזאת במסגרת בחינת עוצמת עילות המעצר.

17. ביחס למשיב 4: הצו בדבר איסור יצירת קשר וההרחקה עליו הריתי ביום 6.3.22, יעמוד על כנו עד לתום ההליכים. לצורך הבטחת תנאי זה, המשיב 4 יחתום על התחייבות עצמית בסך ₪ 10,000 וימציא ערבות ערב צד ג' בסכום דומה וזאת עד ליום 21.3.22.

18. בנסיבות תיק זה, לא מצאתי כי ההתנהלות מצדיקה הטלת הוצאות, כפי שעתר ב"כ המשיבים.

19. המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים.

20. תיקי החקירה יוחזרו למבקשת באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, ט"ו אדר ב' תשפ"ב, 18 מרץ 2022, בהעדר
הצדדים.